

Sygn. akt II AKp 150/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Gwidon Jaworski

Protokolant: Damian Krzywda

po rozpoznaniu w sprawie **K. C.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 197 § 1 i 4 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

przy zast. art. 11 § 2 k.k.

wniosku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 października 2020 roku, sygn. akt XXI K 251/19

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia:

uwzględnić wniosek i przedłużyć **do dnia 15 stycznia 2021 roku**, do godz. 17:40 środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany wobec oskarżonego **K. C.**, s. R. i M., ur. (...) w S., postanowieniem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 26 października 2018 roku, sygn. akt II Kp 378/18.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 października 2020 roku, Sąd Okręgowy w Katowicach wystąpił o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego K. C. na dalszy okres do dnia 15 stycznia 2021 roku, do godz. 17:40.

W uzasadnieniu sąd podniósł, że po stronie oskarżonego w dalszym ciągu aktualnymi pozostają przesłanka ogólna, wymieniona w art. 249 § 1 k.p.k. oraz szczególna, określona w art. 258 § 2 k.p.k., uprawniające do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, zaś postępowanie dowodowe wymaga kontynuowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podzielił argumentację wnioskującego Sądu uzasadniającą potrzebę przedłużenia w trybie ekstraordynaryjnym tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego K. C.. Analiza bowiem zgromadzonego dotychczas materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zachodzą podstawy do zastosowania szczególnej regulacji zawartej w art. 263 § 4 k.p.k.

Ze zgromadzonego bowiem dotychczas w sprawie materiału dowodowego, a to wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków G. C., M. C., B. S., M. P., opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz dokumentacji medycznej pokrzywdzonej wynika duże prawdopodobieństwo popełnienia przez K. C. zarzucanego mu przestępstwa. Zaakcentować w tym miejscu należy, że do dokonania szczegółowej i ostatecznej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, uprawnionym będzie sąd meriti po przeprowadzeniu w całości postępowania dowodowego,

wydając merytoryczne rozstrzygnięcie w zakresie zasadniczego przedmiotu niniejszego postępowania karnego. Na potrzeby natomiast stosowania lub przedłużenia środka zapobiegawczego wystarczającym jest ustalenie, że zebrany materiał dowodowy w dużym stopniu uprawdopodobnia popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, co niewątpliwie ma miejsce w sprawie niniejszej. Nie budzi również wątpliwości tutejszego Sądu, że dalszy przebieg procesu karnego wymaga zabezpieczenia przez stosowanie środka zapobiegawczego, co podyktowane jest stopniem nasilenia przesłanek szczególnych, o czym mowa będzie poniżej.

Uprawnionym w tej sytuacji jest stwierdzenie, że wobec K. C. aktualną pozostaje przesłanka ogólna do stosowania środków zapobiegawczych, określona w art. 249 § 1 k.p.k..

W niniejszej sprawie zachowuje również aktualność przesłanka szczególna, wynikająca z art. 258 § 2 k.p.k., wedle której tymczasowe aresztowanie można stosować z uwagi na uzasadnioną obawę podjęcia przez oskarżonego działań destabilizujących prawidłowy przebieg procesu z powodu grożącej mu surowej kary. Oskarżony K. C., jak już wyżej wskazano pozostaje pod zarzutem popełnienia zbrodni z art. 197 § 1 i 4 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. Powyższa okoliczność, przy równoczesnym uwzględnieniu charakteru i wagi zarzucanego oskarżonemu przestępstwa, uprawdopodobnionego materiałem dowodowym sposobu działania oskarżonego, w tym działania pod wpływem alkoholu, wobec osoby powinowatej, a także wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, uzasadnia twierdzenie, że K. C. realnie grozi wymierzenie surowej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego całokształt opisanych wyżej okoliczności czyni realną obawę, że oskarżony, chcąc uniknąć grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności, może podjąć bezprawne działania wpływające na przebieg postępowania. Zgodnie przy tym z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych zagrożenie surową karą pozbawienia wolności implikuje domniemanie, iż oskarżony w warunkach wolnościowych może podejmować bezprawne działania mające destabilizować prawidłowy tok postępowania. Perspektywa grożącej surowej kary zwykle stymuluje zagrożone nią osoby do utrudniania postępowania z obawy przed tą karą (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 roku, II AKz 734/06, LEX nr 217067, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 stycznia 2000 roku, II AKz 9/100, KZS 2000, nr 2, poz. 25). Ponieważ powyższe ma charakter domniemania nie jest konieczne wskazywanie dowodów na to, iż konkretne działania w tym kierunku były już przez oskarżonego podejmowane.

Równocześnie Sąd Apelacyjny wyraża pogląd, że podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. (a taka sytuacja ma miejsce w odniesieniu do oskarżonego) oraz przy braku przesłanek negatywnych z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów SN z 19.01.2012 r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1 oraz postanowienie SA w Krakowie z 02.03.2018 r., II AKz 87/18).

W realiach niniejszej sprawy zachodzi również przesłanka określona w art. 263 § 4 k.p.k., która zawiera umocowanie do przedłużenia tymczasowego aresztowania na okres powyżej 2 lat. Stwierdzić należy, że jakkolwiek postępowanie w sprawie nie należy do kategorii szczególnie zawiłych, to w czasie jego trwania zaistniały przeszkody o charakterze zewnętrznym, które uniemożliwiły jego zakończenie. Na rozprawie wyznaczonej na dzień 23 stycznia 2020 roku nie stawiała się obrońca oskarżonego, w związku z czym przewód sądowy otwarto na rozprawie w dniu 25 lutego 2020 roku. Rozprawa w dniach 12 marca, 6 i 24 kwietnia 2020 roku nie odbyła się w związku z wprowadzeniem na terytorium kraju stanu epidemii oraz wydanymi przez Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach zarządzeniami, ograniczającymi zakres rozpoznawanych przez tenże Sąd spraw, celem zapobieżenia rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-Cov-2. Dalsze czynności prowadzone były z należytą dynamiką oraz z zachowaniem zasady koncentracji materiału dowodowego, przy równoczesnym uwzględnieniu zaplanowanych urlopów oraz kolizji terminów. Jak wskazał Sąd Okręgowy we wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania, postępowanie miało zostać zakończone w dniu 13 października 2020 roku, co jednak nie nastąpiło, z uwagi na brak możliwości doprowadzenia oskarżonego na rozprawę w związku z faktem, że znajdował się on w grupie osób objętych ryzykiem zachorowania na COVID-19 i koniecznością poddania go badaniom w kierunku obecności koronawirusa.

Stwierdzić należy, że z przyczyn niezależnych i niezawinionych przez sąd, czas trwania postępowania w sprawie uległ pewnemu wydłużeniu, czego konsekwencją jest konieczność zastosowania szczególnej regulacji, określonej w art. 263 § 4 k.p.k.

Mając w polu widzenia powyższe okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę dalszego stosowania środka zapobiegawczego wobec oskarżonego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania sądowego i jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, uznać należy, iż na obecnym etapie postępowania, tylko dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok procesu. Należy zarazem stwierdzić, że intensywność powołanych przesłanek szczególnych, mimo długości stosowania tego środka zapobiegawczego, nie uległa umniejszeniu w stopniu podważającym celowość jego dalszego stosowania. Nie można tym samym przyjąć, aby na gruncie niniejszej sprawy środki o charakterze wolnościowym, wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, mogły spełnić swoją funkcję gwarancyjną i zabezpieczającą.

Równocześnie Sąd Apelacyjny w Katowicach nie dostrzegł występowania przesłanki negatywnej stosowania tymczasowego aresztowania wskazanej w art. 263 § 4b k.p.k. Nie tracąc z pola widzenia charakteru zarzucanego oskarżonemu przestępstwa, sposobu i okoliczności jego popełnienia, a przede wszystkim biorąc pod uwagę granice ustawowego zagrożenia karą inkryminowanego zachowania, pod zarzutem popełnienia którego pozostaje oskarżony, zasadnym staje się twierdzenie, że w razie uznania w postępowaniu sądowym sprawstwa i winy K. C., wymienionemu może zostać wymierzona surowa kara pozbawienia wolności za przypisane przestępstwo, przekraczająca 5 lat pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę opisane wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny uznał za konieczne uwzględnienie wniosku Sądu Okręgowego, celem umożliwienia prawidłowego kontynuowania i zakończenia postępowania dowodowego. W związku z tym, aby doprowadzić do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy, zasadnym stało się przedłużenie okresu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego do dnia 15 stycznia 2021 roku, do godz. 17:40. Okres ten, w ocenie Sądu, winien być wystarczający do zakończenia postępowania przed sądem I instancji.

Równocześnie, zdaniem Sądu, w stosunku do oskarżonego nie zachodzą okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k. nakazujące odstąpienie od stosowania izolacji oskarżonego.

Dlatego też orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć:

- oskarżonemu z pouczeniem o możliwości jego zaskarżenia do składu równorzędnego oraz obrońcy,
- dyrektorowi jednostki penitencjarnej, w której aktualnie przebywa oskarżony,

2. kal. 7 dni.

Katowice, dnia 20 października 2020 roku.